

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **Š. K.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení v Praze**, Křížová 25, o starobní důchod, o žalobě proti rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 14. 12. 2011, čj. 580 313 1917/315-MP t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Česká správa sociálního zabezpečení v Praze (dále jen žalovaná – ČSSZ) vydala dne 14. 12. 2011 rozhodnutí o námitkách žalobce proti svému rozhodnutí ze dne 8. 11. 2011, námitky zamítla a své prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. Ve svém rozhodnutí žalovaná uvádí, že žalobce podal prostřednictvím Okresní správy sociálního zabezpečení v Rychnově nad Kněžnou dne 14. 9. 2011 žádost o starobní důchod s požadovaným datem přiznání od vzniku nároku. Svým rozhodnutím ze dne 8. 11. 2011 žalovaná žádost žalobce zamítla pro nesplnění podmínek, a to dle § 28

zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (ZDP). V námitkách žalobce uváděl, že by mu měl být dle § 29 odst. 3 ZDP vypočten důchod, s tím, že do dosažení důchodového věku nebude finanční částku pobírat. Žalovaná však uvádí, že zákonná úprava neumožňuje výpočet starobního důchodu v případě nesplnění zákonných podmínek nároku a domněnku účastníka, že mu bude vypočtena výše starobního důchodu po získání 30 let doby pojištění a částka mu bude vyplácena po dosažení důchodového věku, označuje za mylnou. Uvádí, že účastník si mylně vykládá ust. § 29 odst. 3 ZDP, neboť v případě, kdy pojištěnec dosáhl důchodového věku po roce 2014 a nesplnil potřebnou dobu pojištění se započtením náhradních dob (tj. 31 až 35 let dle ust. § 29 odst. 1 písm. g) až k) cit. zákona), činí dle § 29 odst. 3 potřebná doba pojištění bez zápočtu náhradních dob 30 let. Z tohoto zákonného nároku však nevyplývá, že po získání 30 let doby pojištění vzniká bez dalšího pojištěnci nárok na starobní důchod, jak se domnívá účastník. Žadatel nedosáhl důchodového věku, čímž nesplnil jednu ze zákonných podmínek nároku na starobní důchod a ten mu tak nemohl být přiznán. Žalovaná s poukazem na ust. § 29 a § 32 ZDP námitky žalobce zamítla a své první rozhodnutí potvrdila.

Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání správnosti rozhodnutí o námitkách, vydaného žalovanou dne 14. 12. 2011 a uváděl, že po pečlivém prostudování zákona je přesvědčen, že zde není něco v pořádku, od soudů ČR neočekává kladné stanovisko a je přesvědčen, že právní cestou musí jeho věc dospět k Ústavnímu soudu. V doplnění žaloby pak žalobce uvedl, že zákony by měly být spravedlivé pro všechny, jsou však vytvářeny bezhlavě, odkazuje na problémy např. při přestupcích apod. s tím, že soudy se musí řídit napsaným. V různých zemích však, pokud bude občan pracovat např. 5 let a vrátí se do své země, jednotlivé státy mu vypočtou alikvotní částku z doby pojištění a tuto mu budou zasílat. U nás je však praxe taková, že se důchod vypočítá, až když o něj občan požádá. Pokud je podnikatel, žalovaná mu tak vypočítá důchod i z doby, kdy v době krize nebude mít žádné zisky, ostatní země však takovou dobu do výpočtu nezahrnou, pouze vypočítají dobu, kdy byl v této zemi občan pojištěn. U nás se však občanovi počítá důchod z let, kdy již dávno naplnil zákonnou povinnost 30 let, je tak poškozen. Vždyť pokud občan žádá odchod do důchodu po splnění zákonné povinnosti pojištění bez pobírání finanční částky až do dovršení zákonné doby, mělo by mu být z uvedených důvodů vyhověno. V dalším pak považuje žalobce postup zákonodárců za nepřipustný, když žije s tím, že odejde do důchodu v 60 letech, zákonná úprava prodloužení této doby může platit pouze pro nově narozené. Poukazuje konečně i na to, že se 1. 6. 2011 přihlásil na úřad práce, přerušil podnikatelskou činnost, tuto opět zahájil dne 7. 12. 2011, v lednu mu byla vystavena pracovní neschopenka, neměl však nárok na nemocenskou, protože ji neplatil déle než 3 měsíce. Občan, vedený na ÚP je však zaměstnancem státu a ten by měl plnit veškeré závazky. Protože ve věci může rozhodnout až Ústavní soud, žádá, aby soudy nižší postoupily v případě záporného rozhodnutí věc soudům vyšším, aby Ústavní soud mohl rozhodnout.

Žalovaná se ve věci vyjádřila písemně dne 13. 2. 2012, uvedla, že žalobci nebyl přiznán starobní důchod, neboť důchodového věku dosáhne až v 63 letech a 10 měsících, tj. dne 13. 1. 2022. Protože základními podmínkami pro vznik nároku na

starobní důchod je dosažení potřebné doby pojištění a dosažení stanoveného věku, tzn. důchodového nebo u předčasného starobního důchodu nižšího. Nárok na starobní důchod tak vzniká dnem, kdy byl dovršen důchodový věk a byla splněna podmínka potřebné doby pojištění. Žalovaná odkázala na ust. § 29 odst. 3 ZDP, dle kterého nárok na starobní důchod vznikne i pojištěnci, který získal 30 let pojištění bez zápočtu náhradních dob pojištění, jestliže dosáhl důchodového věku po r. 2014 (po r. 2014 se potřebná doba pojištění zvyšuje na 31 až 35 let pojištění) a nesplnil příslušnou potřebnou dobu pojištění se započtením náhradních dob. Obě podmínky, tj. potřebná doba pojištění a dosažení důchodového věku, musí být splněny současně. Žalobce však nesplnil kogentní normou stanovené podmínky, nárok na starobní důchod nevznikl.

K jednání, nařízenému na den 9. července 2012, se žalobce, ač řádně předvolán, nedostavil, soud proto jednal v jeho nepřítomnosti (ust. § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s. ř. s.). Pověřená pracovnice žalované plně odkázala na písemné vyjádření ve věci (viz shora) a navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Soud hodnotil přítomné důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní - s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná.

Soud v dané věci vzal v úvahu, že žalobce je narozen 13. 3. 1958, jeho důchodový věk je tak v návaznosti na ust. § 32 odst. 2 ZDP – „u pojištěnců narozených v období let 1936 až 1977 se důchodový věk stanoví podle přílohy k tomuto zákonu, stanoví-li se důchodový věk s přičtením kalendářních měsíců, považuje se za důchodový věk věk, dosažený v posledním přičteném kalendářním měsíci v den, který se číslem shoduje se dnem narození pojištěnce, neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni posledního přičteného kalendářního měsíce“ – dle cit. přílohy - 63 let a 10 měsíců. Žalovaná tak správně ve svém rozhodnutí o námitkách váže vznik nároku žalobce na starobní důchod ku dni 13. 1. 2022.

Za takto zjištěné situace pak soud musí připomenout již uváděné ust. § 29 ZDP, kde odst. 1 stanoví nárok na starobní důchod pojištěnce, samozřejmě při potřebném získání doby pojištění jako nedílné zákonné druhé podmínky vzniku nároku vedle podmínky věkové, a to následujícím způsobem :

Pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně

- a) 25 let a dosáhl aspoň věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod (dále jen důchodový věk) před rokem 2010,
- b) 26 let a dosáhl důchodového věku v r. 2010,
- c) 27 let a dosáhl důchodového věku v r. 2011,
- d) 28 let a dosáhl důchodového věku v r. 2012,
- e) 29 let a dosáhl důchodového věku v r. 2013,
- f) 30 let a dosáhl důchodového věku v r. 2014,
- g) 31 let a dosáhl důchodového věku v r. 2015,

- h) 32 let a dosáhl důchodového věku v r. 2016,
- i) 33 let a dosáhl důchodového věku v r. 2017,
- j) 34 let a dosáhl důchodového věku v r. 2018,
- k) 35 let a dosáhl důchodového věku po roce 2018.

Z uvedené logiky věci je při zákonném předpokladu naplnění jak podmínky věkové, tak podmínky potřebné doby pojištění nasnadě, že nárok na starobní důchod u žalobce vznikne ku dni 13. 1. 2022, pokud bude naplněna podmínka potřebné doby pojištění v rozsahu 35 let. Dále soud samozřejmě respektuje i další poučení, vyjádřené v rozhodnutí žalované o námitkách k dalším odstavcům ust. § 29 ZDP, nicméně připomíná, že žádost žalobce o výpočet starobního důchodu byla směřována k výpočtu dávky po splnění potřebné doby pojištění, pokud by se tak měla vázat k ust. § 29 odst. 3 ZDP v návaznosti na dosažení důchodového věku po r. 2014 a získání doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1., byla by s ohledem na výše cit. naplnění potřebných podmínek pro vznik nároku na dávku předčasná. K danému poučení však nemá soud výhrad, neboť je správné a v souladu se zákonem. Soud samozřejmě respektuje, že žalobce může se svým pojetím ústavnosti a zákonnosti spatřovat v platném zákoně o důchodovém pojištění nesprávnosti, které vyjádřil v žalobě, nicméně soud nemůže postupovat bez dalšího způsobem, že by postoupil dle návrhu žalobce věc dalším stupňům soudní soustavy ČR, neboť z příslušných ustanovení soudního řádu správního (zák. č. 150/2002 Sb., - s.ř.s.), konkrétně z ust. § 102 a následujících je patrné, že pokud účastník řízení není spokojen s rozhodnutím krajského soudu, musí se domáhat jeho zrušení kasační stížností sám, z důvodů, které její podání připouštějí a v zákonné lhůtě, nehledě na skutečnost, že stěžovatel musí být zastoupen advokátem, což neplatí, má-li vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Za výše zjištěných a popsanych skutečností pak soud dospěl k závěru, že v průběhu soudního řízení nebyly zjištěny žádné vady správního řízení, nebyla zjištěna ani žádná nezákonnost napadeného rozhodnutí a soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 9. července 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně